

(ကျေးလက်ပျော် ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုစာပေ)

ကိုရွှေတေးသား

ဇနပုဒ်မှာဘဝဲလ

(၁)

ဝဋ်ကြွေး၏ ဘဝ

ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ သီလယူပြီးပြန်လာခဲ့သော ဒေါ်ဗွေ
တုတ်အဖို့ အိမ်ပြန်ရောက်လေ တော့ တွေ့မြင်ရလေသည့်
မြင်ကွင်းများကြောင့် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ ။

စိတ်မပျက်ဘဲကော နေနိုင်ပါမည်တဲ့ လား။

သမီးအကြီးမ ထွေးရီလုပ်ပုံတွေက အတော်ကလေးကို မြင်ပြင်းက
တစ်ရာကောင်းလွန်းလှ၏။

"ဟဲ့ ... ထွေးရီ၊ ညည်း ကြက်မွေးတံမြက်စည်းကို သူနေရာသူပြန်
ထားလိုက်စမ်း ကြက်မွေး ဆိုတာ ဖုန်တွေကို လှည်းဖို့ ဟဲ့ ..."

"အို ... မထားနိုင်ပါဘူး အမေရယ်၊ ဘယ့်နှယ် စည်းမရှိကမ်းမရှိ၊ အ
ဝတ်ပုံထဲ သေးပန်းတဲ့ ကြောင်စုတ်၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် အ
ရေခွံကို ဆုတ်ပစ်ရမယ်"

"တိရစ္ဆာန်ပဲ ... ထွေးရီရယ်၊ လူလိုအသိဉာဏ်မှ မရှိတဲ့ ဥစ္စာ၊ သူသွား
နှိပ်စက်လို့ ကတော့ ခံရရုံရှိ တော့မပေါ့၊ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်
လေးတွေကို ညည်း ကြပ်ကြပ်ဒုက္ခပေး၊ တစ်နေ့ ကောင်းကောင်း ကြီးဝ
ဋ်လည်လိမ့်မယ်၊ ဒီကနေ့တောင် ဆရာတော်က သီလပေးရင်း 'ဝဋ်မှာ အ
မြဲ ငရဲမှာ အပ'ဆိုတဲ့ တရားကိုတောင် ဟောလိုက်သေးတယ်"

"အမေတို့ ပဲ တရားတွေရအောင်လုပ်ပါ။ ကျုပ်တော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျတာတွေ၊ မျက်စိထဲ ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်နေတာတွေ တွေ့ရမြင်ရရင် လက်က ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး အမေရဲ့ ..."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ... ထုပ်တန်းပေါ်ရောက်နေသော ကြောင်ထီးကြီးရွှေဝါအား မမှီမကမ်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကြက်မွေးချောင်းဖြင့် ခုန်ခုန်၍ ထိုးနေသည် မှာ အပျိုတန်မဲ့နိုင်လွန်းလှပါဘိ။

"ဟင်း ... ခက်တယ် ထွေးရီရယ်၊ ညည်းကြောင့်တော့ ခက်ပါသေးတယ်၊ ဝဋ်လည်မှာ ကို မကြောက်ဘူး၊ အင်း ... အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ"

ဒေါ်ဗွေးတုတ်အဖို့ အကြီးဆုံးသမီး ထွေးရီအတွက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည် မှာ အမှန်။

သူမမှာ သားသမီး(၃)ဦး မွေးဖွားခဲ့သည့်အထဲ သမီးအကြီးဆုံး ထွေးရီက အင်မတန်မှ ဗွေဖောက် သူ ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးတန်မဲ့၊ အပျိုတန်မဲ့ ဣန္ဒြေရရကိုမရှိ။ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ လည်း ဆတ်ဆတ်ကြ။

ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့် အချောအလှကြီးဟူ၍ လည်း မဆိုသာ။ အကျည်းတန်လွန်းသည် ဟူ၍ လည်း ပြောမဖြစ်။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအလှတော့ ရှိ၏။ သည် အလှဖြင့် သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် နိုင်ပါလေသော်ငြား သူမ၏ အမူအကျင့်စရိုက်များကြောင့် အနားသို့ပင် မသိဝံ့ခဲ့ကြ။ သည် လိုနှင့်ပင် အပျို ဟိုင်းစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်ပင် နင်းလှလှ။

အိမ်မှာ ရှိလို့ များကတော့ ... ဘယ်အခါမှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကို မရှိ

။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မရှိဆို အိမ်တွင်းဗာဟီရအလုပ်တွေကို

လက်နှင့်မပြတ် လုပ်နေသောကြောင့် လားဆိုတော့ ဒါလည်း မဟုတ်။
နေပုံထိုင်ပုံကိုက အချိုးအစားမပြေပြစ်။ ခူးတဆတ်ဆတ်၊ ခြေတလှုပ်လှုပ်
ပဲ ဖြင့် မိန်းကလေးဣန္ဒြေကို တစ်စက်ကလေးမှ မရှိ။ ပြီးတော့ ဟိုလည်း
စပ်စပ်၊ သည် လည်း စပ်စပ်။

အထူးသဖြင့် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သော အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကလေးများ
နှင့်တွေ့လျှင် ကိုယ့်ကို ရန်မမူ သည့်တိုင်အောင် သူမဘက်က စတင်ပြီး
တွေ့ရာတုတ်နှင့်ကောက်ရိုက်၊ ကောက်ထိုးတတ်သည့်အကျင့်က လုံး
လုံးကိုမဖျောက်။

"ဟဲ့ ... ထွေးရီ၊ ညည်းတော့လေ တစ်နေ့တော့ ကောင်းကောင်း ကြီး
ကို ဝဋ်လည်မှာ မြင်ယောင် ပါသေးရဲ့ အေ ..."

မအေဖြစ်သူက ဘယ်သို့ပြောပြော သူမကတော့ လုံးဝဆို လုံးဝ နား
မဝင်ချေ။

အိမ်နီးနားချင်းမှ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေဆိုလျှင် ထွေးရီကို မတွေ့လို
က်နှင့်၊ တွေ့လိုက်လျှင် တွေ့လိုက်ချင်း အမြီးကုပ်လျက်
ဝေးရာသို့ရှားကြလေတော့၏။

ခုလည်း ပဲ ကြောင်ထီးကြီးရွှေဝါကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်း လက်န
က်ဖြင့် ဒုက္ခပေးနေပြန်ပါ ပကော။

ကြောင်ထီးကြီးရွှေဝါခများ ထွေးရီ၏ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းတောဝါ
မှ လွတ်မြောက်ရာလွတ် မြောက်ကြောင်းအတွက် ပြေးပေါက်ကိုရှာရင်း
ဗြုန်းဆို ထရံနှင့်ကပ်လျက်ထောင်ထားသော ဖျာလိပ် အတွင်းသို့ ခုန်ချပု
န်းအောင်းလိုက်သည် ။

မလွတ်ပါ။ ဒါမျိုး ထွေးရီကို လှည့်ပတ်လို့ မလွတ်ပါ။

"ဟား ... ဟား ... ဘယ်ရမလဲ ကြောင်စုတ်ရယ်၊ နင် ဖျာလိပ်ထဲဝင် ပုန်းလို့ ကော ငါ့လက်က လွတ်မှာ တဲ့ လား၊ လာလာချည်သေးတော့၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကိုင်းဟာ ..."

"ညောင် ဝေါင် ဝေါင် ခွီး ခွီး ..."

ကြက်မွေးရိုးတံဖြင့် ဖျာလိပ်ခေါင်းထဲသို့ တရစပ်ထိုးချနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အထိနာ၍ ထင်။ ရွှေဝါထံမှ အော်ဟစ်သံ၊ မာန်ဖီသံများ ပေါ်ထွက် လာလေသည်။

"ဟဲ့ ... ထွေးရီ၊ ရပ်စမ်း၊ ရပ်လိုက်စမ်း ဘယ့်နှယ် ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတော် ... သူ့ဘာသာသူ ဘေးလွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် ဖျာလိပ်ထဲဝင်နေတာ ဝင်ပါစေလား၊ မတော် ... သင်ဖြူးတွေကို ကုတ်ခြစ်လို့ ငါ့ဖျာတွေ ပစ်ရပါဦးမယ်"

"အဲသည် လိုမဖြစ်ရအောင် ဆုံးမနေတာ အမေရဲ့ "

"တော်စမ်းပါဟယ် ... အဲသည် လို ဆောင့်ဆောင့်ထိုးနေတာ မတော် ... မျက်လုံးတွေဘာတွေ သွားထိုးမိလို့ ညည်းဝဋ်လည်လိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ပေးစမ်း ကြက်မွေး"

သည် သို့ပြောလည်း ပြော ဆိုလည်း ဆို အတင်းကာရော ကြက်မွေးတံမြက်စည်းကို လုယူလိုက် မှ သာ ကြောင်ထီးကြီးရွှေဝါခမျာ သက်သာရာရသွားတော့သည်။ သည့်နောက် ဖျာလိပ်ကို လှဲချပေးလိုက် သည့်သမယ ရွှေဝါလည်း လှစ်ခနဲဆိုသလို အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချပြေးဆင်းသွားလေတော့သတည်း။

တကယ်တော့ ... ထွေးရီသည် ဒေါ်ဗွေးတုတ်တို့ မိသားစုထဲ၌ အကြီးဆုံးဖြစ်ရုံမက ဖတဆိုလည်း ဖြစ်သည်။ ။

သမီးဦးမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားခြင်းခံရလေသည့်အတွက် မိခင်ဒေါ်ဗွေးတုတ်ကို ကြောက်ရလန့်ရမှန်းမသိ။ ပြန်မပြောနားမထောင်ဆိုသည့် အနေအထား။ တကယ်လည်း ပြော၊ ပြောတုန်း ခဏသာ။ ပြီးတော့လည်း မွေးရာပါအကျင့်ဗီအေတိုင်းပင် လုပ်မြဲ၊ ကိုင်မြဲ၊ ကျင့်ကြံမြဲ။

"ဂိန့် အိုင် အိုင် အိုင် ..."

ဒေါ်ဗွေးတုတ်အဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ငါးပိကျိုနေရင်းမှ ခွေးတစ်ကောင်၏ မချိုမဆန့်တေးသွားကို နားဆင်းရဲလှစွာ ကြားရပြန်ချေပြီ။

"ဟယ် ... ထွေးရီ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲ ... ကြမ်းကြားပေါက်ကနေ ဝါးလုံးနဲ့ ခွေးကိုထိုးနေတယ်"

"ထိုးရမယ် ... အမေရဲ့ ၊ ထိုးရမယ်၊ ဘယ့်နှယ် ... အိမ်အောက်ထဲ ချေးလာယိုနေတဲ့ ခွေးစုတ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူး"

"ထွေးရီရယ် ... နင်နဲ့ တော့ ငါ့မှာ ခက်ပါသေးတယ်အေ ... လက်ထဲ တုတ်တို့ ၊ ဝါးလုံးတို့ မရောက်လိုက်နဲ့ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ချမ်းသာမပေးတော့ဘူး၊ တစ်ထိုးတည်း ထိုးနေတော့တာပဲ၊ ညည်း တော့နော် ... ဝဋ်မကြောက်၊ ဘာမကြောက်"

"အို ... ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံထဲ ပေါက်လွှတ်ပဲစားဝင် လာပြီး မဖွယ်မရာလုပ် တာမျိုးတော့ လုံးဝကိုသည်းမခံနိုင်ဘူး အမေ၊ ကျုပ်ကတော့ ရိုက်ချ၊ ထိုးချလိုက်မှာ ပဲ ဘာဝဋ်ပဲလည် လည်

ကြောက်ကို မကြောက်ဘူး"

တကယ်ဆို ထွေးရီဟူသည့် လှတပတအမည်နာမကလေးမမှ ည့်ဘဲ ဂျမ်းတောမဟူ၍ သာ မှ ည့်ခေါ် ဖို့ ကောင်းလေသည် ။ သည့်အတွက် ထွေးရီဟု အမည်သညာ ခေါ်စရာပေးခဲ့လေသည့် သွားလေသူ ကိုဘိုးဒင် ကို အပြစ်တော်တင်လိုက်ချင်ပါသေးတော့။

"ကဲ ... ကဲ ... ထမင်းတွေဟင်းတွေ ကျက်သွားပြီ၊ ဘုရားဆွမ်းတော် တင်ဖို့ လုပ်တော့၊ ဆွမ်းခံ ကိုယ်တော်ကို လောင်းဖို့ အမေ ခူးထားခပ် ထားပြီးပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ၊ သမီး လာယူပြီ"

မီးဖိုချောင်အတွင်း မိခင်ဒေါ်ဗွေတုတ် အသင့်ခူးခပ်ထားသည့် ဆွမ်း တော်ဗန်းကို သွားယူသည် ။ ပြီးနောက် သောက်တော်ရေချမ်းကို လဲလှ ယ်ပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိရာသို့ သွားလေသည် ။

"ကဲဟာ ... ကဲဟာ ... ဒီလောက်တောင်ငတ်ကြီးကျလှတာ၊ သေစမ်း ... သေစမ်း။ သေကြစမ်း ..."

"ဗျန်း ဗျန်း ဗျန်း"

အိမ်ရှေ့ဆီမှ အသံဗလံများ ပေါ်ထွက်လာသည့်အတွက် ဒေါ်ဗွေတုတ်ခမျာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား ရသည် ။ ဘာတွေဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒေါ်ဗွေတုတ် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အမြန်ထွက်လာ ခဲ့သည် ။ မြင်ကွင်းက သိပ်မလှမပ။ ထွေးရီသည် ဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်းဖြင့် ကျောင်းဆောင်နံရံကို တဗျန်းဗျန်းရိုက်နေ သည် ။

"ဟဲ့ ... ထွေးရီ၊ ကုသိုလ်ကိစ္စလုပ်နေတဲ့ အထဲ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်တာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ အမေရဲ့ ၊ အိမ်မြှောင်စုတ်တွေပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ဆွမ်းတော်တင်ထားတာတွေကို လာပြီးငတ်ကြီးကျတယ်လေ"

"အို ..."

မြင်ကွင်းက မလှမပ။

ထွေးရီ၏ ဝါးခြမ်းပြားရိုက်ချက်ကြောင့် အိမ်မြှောင်ကလေးတွေခမျာခါးကျိုးသူကျိုး၊ အပြီးပြတ် သူပြတ်နှင့်။ ကျောင်းဆောင်အောက်ဝင်ပြေးသွားကြသော အိမ်မြှောင်တွေကိုလည်း ထွေးရီသည် စွပ်စွပ်ရွတ်ရွတ်ထိုးနေပြန်သည် ။

"ဟဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ၊ မလုပ်နဲ့ ၊ အတန်တန်တားမြစ်နေတဲ့ ကြားက ထိုးနေပြန်ပါပြီ၊ ညည်းတော့ ဝဋ်လည်တော့မှာ ပဲ"

"လည်ချင်သလောက်လည်စမ်းပါစေ ... အမေရာ၊ ကျုပ်ကတော့ ထိုးကိုထိုးမှာ ပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ..."

"ဟယ် ... ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေပြလေပါလား၊ ခက်ပါရဲ့ အေ ... အပြစ်မဲ့တဲ့ အိမ်မြှောင်လေး တွေခမျာ သနားစရာ၊ ညည်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ ... ဝဋ်လည်တော့မှာ ပဲ၊ 'အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် ကျောင်းတစ်ဆောင်'ဆိုတာ ..."

"ငါကြားဖူးတာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ကိုသတ်ရင် အဲသည် အပြစ်ကကျေအောင် ကျောင်းတစ် ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရင်တောင် မကျေနပ်ဘူးတဲ့ အေ ..."

"အို ... အမေဟာက အခြေအမြစ်မရှိလိုက်တာ၊ ခုဟာက ကျုပ်

အိမ်မြှောင်တွေကို ရိုက်ချင်လို့ ၊ ထိုးချင်လို့ ထိုးတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ဆွမ်း
တော်တင်ထားတာတွေကို အသားလွတ်လာစားနေလို့ ပညာပေး လိုက်
တဲ့ ဥစ္စာ၊ ငရဲမကြီး ဝဋ်မလည်တဲ့ အပြင် ကုသိုလ်တောင်မှ ရဦးမှာ တော့
"

"ဪ ... တော်တော်ခက်ပါလား ထွေးရီရယ်၊ ညည်းကြောင့်ခက်တ
ယ်၊ ကဲ ... သွား ... သွား၊ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကြွလာရင် ဆွမ်းလောင်းရ
အောင် ဆွမ်းတွေ၊ ဆွမ်းဟင်းတွေ သွားယူခဲ့ ..."

ဒေါ်ဗွေတုတ်က သည် သို့ဆိုလေတော့ ထွေးရီလည်း မီးဖိုချောင်ရုံ
ရာသို့ သွားခဲ့သည် ။ မီးဖိုချောင် က အိမ်မကြီး၏ နောက်ဖေးအဆွယ်၌
မြေစိုက်တဲကလေးသဖွယ် တွဲကပ်ထားသည် ။ မြေပြင်မီးဖိုချောင်ထဲ မှာ
တော့ ထင်းခွဲခြမ်းတွေက အစီအရီ။ ဝါးကပ်စင်ကလေးမှာ တော့ ထမင်း
အိုး၊ ဟင်းအိုးတွေ ရှိသည် ။

"ဝှမ်း ... ဂလွမ်း ..."

"ကဲ ... ကဲဟာ၊ ကဲဟာ ..."

အိမ်ရှေ့ကိစ္စပြီးပြန်တော့ အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ အိုးသံခွက်
သံတွေနှင့်အတူ ထွေးရီ၏ ဒေါသမာန်တင်း ထန်ပြင်းသည့်အသံကို
ကြားရပြန်လေပြီ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ထွေးရီ"

ဒေါ်ဗွေတုတ် လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... အမေရဲ့ ၊ ကျက်သရေတုံးတဲ့ ကြွက်တွေလေ၊ ကာ
လနာကြွက်တွေပေါ့၊ ဟင်းအိုးတွေကို နှုတ်လှန်ထိုးလို့ ၊ ဟင်းတွေခိုးစား
ဖို့ လုပ်နေတယ်"

"အိုအေ ... အလေးတစ်ခုခုနဲ့ ဖိထားရင် ရပါတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကြွက်သူခိုးတွေကို ပညာပေးရမယ်"

ဘယ်လိုများ ပညာပေးလေမလဲဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ဒေါ်ဗွေးတုတ်
မီးဖိုချောင်မြေစိုက်တဲ့သို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

"အို ..."

ကြည့်စမ်းပါဦးတော့။

ထွေးရီသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးအိုးမှ ရေနွေးတို့ အား ကြွ
က်တွင်းထဲသို့ လောင်းထည့်နေ သည်။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မလုပ်ကောင်းတာတွေ မလုပ်နဲ့ လေ"

"အသာနေစမ်းပါ အမေရာ၊ သည် လိုမိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့တဲ့ သတ္တဝါတွေ
ကို သည် လိုပဲ ပညာပြန်ပေးရ မယ်"

ကြွက်တွင်းတွေထဲ ရေနွေးပူများ လောင်းထည့်ပြီးလေသော် အားရ
တင်းတိမ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဝါးလုံး တုတ်တုတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ကြွက်တွင်း
တွေထဲ တစွပ်စွပ် ဆောင့်ဆောင့်ထိုးနေပြန်သေးတော့၏။

"ထွေးရီ ... မလုပ်နဲ့ လေ၊ မလုပ်နဲ့ ၊ ရေနွေးပူနဲ့ လည်း လောင်းပြီးပြီ၊
ခုလည်း ကြွက်တွင်းထဲ ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးပြန်ပြီ၊ တော်တော့ ... ရပ်တော့ ...
ရပ်လိုက်တော့ အကုသိုလ်မ၊ ညည်းတော့လေ ... အကြီး အကျယ်ကို ဝဋ်
လည်တော့မှာ ပဲ"

အတင်းကာရာ ဝါးလုံးကိုဆွဲယူကာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထောင်ထားလို
က်သည်။ ။ အမေမို့ ပြန်လည် ခွန်းတုံ့မသာ၍ ထင့်။ ထွေးရီစိတ်ထဲမှာ
တော့ ဘယ်လိုပင် ဝဋ်လည်ပါစေ အားရပါးရကို ဆောင့်ဆောင့်ထိုး ချင်

နေတော့သည် သာ။

ဪ ... မာန်တင်း ထန်ပြင်းလှပါသကော ထွေးရီ။

(၂)

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

ဒေါ်ဗွေးတုတ်တို့ မိသားစုထဲမှာ တော့ ဖိုးချွန်ဆိုသည့် အငယ်ဆုံး သား။

အသက်က ဘာရှိဦးမှာ နည်း။

ခြောက်နှစ်ကျော်၍ ခုနစ်နှစ်ထဲရောက်နေပြီ။ အိမ်မှာ အတန်းကျောင်းတက်တာဆို သူတစ်ယောက် တည်းသာရှိသည် ။ သူ့အထက်က အစ်ကို၊အစ်မတွေက လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ။

ဖိုးချွန်ကား ... အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဉာဏ်ရည်ကောင်းလှ၏။

အတန်းကျောင်းမှာ တတိယတန်းကိုရောက်နေပြီး စာလည်း သွား၏ ။ ရွာရှိကျောင်းဆရာလေး ထံမှ စာအုပ်စာစောင်များကို ကျောင်းပိတ်ရက်များ ၌ အိမ်သို့ငှားရမ်းကာ အိမ်သားများကို ဖတ်ရှုပြလေ့ရှိ ၏။ သူစာဖတ်ပြပြဆိုလျှင် မိခင်ဒေါ်ဗွေးတုတ်နှင့် အစ်မအပျိုကြီးထွေးရီတို့ အပါအဝင် အိမ်သားအပေါင်း တို့ မှာ ပျော်တပြုံးပြုံး။

"တို့ များ မိသားစုမှာ ဖိုးချွန်လေးဟာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းမယ့်သူပဲ၊ ဒီတော့ ... ဖိုးချွန် ကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်"

"ဟုတ်တယ် ... အမေ၊ ကျုပ်တို့က ပညာပါရမီမပါလေတော့ ပညာ ပါရမီပါတဲ့ ဖိုးချွန်လေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးကြတာပေါ့"

တကယ်တမ်းကျတော့ ထွေးရီကလည်း သူ့မောင်အငယ်ဆုံးလေး ဖိုးချွန်ကို အလွန်မတန် ချစ်ပါသည်။ ။ သည်တော့ အစားကောင်းကလေးများကို ဦးစားပေးကျွေးသလို၊ အဝတ်ကောင်းလေးများကို လည်း ဦးစားပေးဆင်သည်။ ။

"အမေ့သားက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်ကို သွက်သွက်လက်လက်ရှိတယ်၊ သူ့အထက်ကကောင်တွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမဆို စူးစမ်းလေ့လာစိတ်ရှိတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့အေ ... လူဆိုတာ သူ့ဗီဇနဲ့ သူ့လာကြတာအေ၊ ကောင်းတဲ့ ဗီဇကိုတော့ မြှင့်တင်ပေးရမှာပဲ၊ ညည်းမှာ သာ မကောင်းတဲ့ ဗီဇပါလာတာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သတ္တဝါတွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ချင်ရတာနဲ့၊ ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးချင်ရတာနဲ့၊ ဝိပါကမကြောက်၊ ဝဋ်လည်မှာ မကြောက်"

"တော်ပါတော့ ... အမေရာ၊ ဝဋ်ဆိုတာကြီးကို"

ဖိုးချွန်ကား ... ဖခင်မဲ့သည်မှ လွဲ၍ မိခင်နှင့်တကွ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၏ အလေးပေးခြင်းကို ခံရလေသဖြင့် သူ့ဘဝကို သူကျေနပ်နေလေသည်။ ။

တစ်မြန်နေ့က တစ်ဖက်ရွာရှိ အဘွားလေးထံ အိမ်က ကောက်ညှင်းဆန်အပိုခိုင်း၍ သူ့ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ ။ အဘွားလေးမှာ သွားတွေ မရှိတော့။ ဆံပင်တွေလည်း ဖြူဆွတ်နေသည်။ ။ အသားအရေတွေ ကလည်း ရှုံ့တွတွ။ အသက်ကလည်း နည်းမှ မနည်းတော့ပြီပဲ။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၍ ရှစ်ဆယ်နားချဉ်း နေပြီပဲ။ သို့တိုင် အစားအသောက်မပျက်သေး

"ဟဲ့ ... ဖိုးချွန်၊ အဘွားလေးကို လာထောင်းပေးစမ်း"

"ဘာထောင်းပေးရမှာ လဲ ... အဘွားလေးရဲ့ "

"ကွမ်းစားချင်လို့ ဟဲ့ ... ငါ့မှာ က သွားတွေမရှိတော့တဲ့ ဥစ္စာ"

အဘွားလေးက သူ့ရှေ့မှာ တင် ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်ကိုယူကာ ကွမ်းရိုးကိုချိုးသည် ။ ကွမ်းရွက်ဖျား ကိုဖြတ်သည် ။ ပြီးလေသော် ကွမ်းရွက်ပေါ် ထုံးဘူးထဲမှ ထုံးကို ကော်၍ သုတ်သည် ။ ပြီးလေသော် ဗမာဆေးအနည်းငယ်နှင့် ကွမ်းသီးစိပ်ကိုထည့်ကာ အသာလိပ်လျက် ကွမ်းဆုံထဲထည့်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... ထောင်းပေရော့"

ဖိုးချွန်လည်း အဘွားလေးခိုင်းစေသည့်အတိုင်း သံလက်ကိုင်ဖြင့် သံဆုံအတွင်းရှိ ကွမ်းယာကို ကျေညက်သွားစေရန် တဒုံးဒုံးနှင့် ထောင်းတော့သည် ။

ညက်ညက်ကြေလေသော် အဘွားလေးလည်း ဆုံအတွင်းမှ ကော်ယူလျက် ပါးစပ်ထဲထည့်လေ၏။ ပြီးနောက် ပိန်ရှုံ့နေသော ပါးချိုင့်တို့ ကို လှုပ်ရှားလေတော့၏။ ဒါနဲ့ တင်အားမရ၊ ထုံးဘူးထဲမှ ထုံးကိုကော် လျက် သွားဖုံးကြားသို့ ထည့်လိုက်ပြန်ပါသေး၏။ သည် မြင်ကွင်းကိုကြည့်လျက် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဖိုးချွန် သဘောအကျကြီးကျနေမိတော့သည် ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်ကူးပေါက်သည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်သည် ။ သူ့ဆီမှာ အဘွားလေးထံမှ မသိမသာလစ်ယူလာသည့် ထုံးဘူးကလေး ရှိနေသည် ။

ညနေ ... ထမင်းစားချိန်။

မိသားစု ထမင်းဝိုင်းမှာ စုံစုံညီညီရှိနေချိန်တွင် ကြောင်ထီးကြီးရွှေဝါက တညောင်ညောင်အသံ ပေးရင်း ဒေါ်ဗွေတုတ်အား အစာတောင်းနေသည်။ ။

"မိ မိ မိ မိ ... ရော့ ရော့၊ ဟောဒီမှာ နင့်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားတယ်၊ စားလေ ... ရွှေဝါ"

ငါးရုံအသားဖတ်များ ၊ အရိုးများ ဖြင့်နယ်ဖတ်လျက် ကြောင်ပန်းကန်ထဲထည့်၍ ကျွေးလေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သည် လိုမျိုး အာဟာရကို ရွှေဝါသည် အားရပါးရ တစ်ပန်းကန်မကတုတ်နေကျ။ ယခုကျ တော့ အစာကိုနမ်းရင်း တညောင်ညောင်သာ အသံပေး မြည်ကြွေးနေလေသည်။ ။

"ညောင် ညောင် ညောင်"

"ဟဲ့ ... ရွှေဝါကြီး မစားပါလား ခါတိုင်း အငမ်းမရဖြစ်နေတဲ့ ကြောင် ၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့် ..."

ခါတိုင်းလိုမဟုတ်၊ အတန်ငယ်ထူးနေသဖြင့် ရွှေဝါများ ဖျားနေသလားထင်မှတ်ကာ နားရွက် တို့ ကိုစမ်းကြည့်၏။ ဒေါ်ဗွေတုတ်ကား ထွေးရီလိုမဟုတ်။ သတ္တဝါလေးများ အပေါ်၌ အကြင်နာတရား၊ ကရုဏာတရား ကြီးမားသူဖြစ်သည်။ ။

"ဟင် ... ဖျားလည်း မဖျားပါဘူး၊ ဟဲ့ ... ဖိုးချွန်၊ အိမ်ခြေရင်းက ကြောင်ဆေးပင်တစ်ပင် သွားနှုတ်ခဲ့စမ်း"

မိခင်ဒေါ်ဗွေတုတ် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ဖိုးချွန်လည်း ကြောင်ဆေးပင်ကို သွားနှုတ်လာခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်ဗွေတုတ်က ကြောင်ဆေးပင်အား ရွှေဝါရှေ့သို့ချပေးသည်။ ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြောင်ဆေးပင်ကိုမြင် သည် နှင့် ရွှေဝါ ဣန္ဒြေမရတော့။ တစ်ပင်လုံးကို နှာခေါင်းဖြင့် ပွတ်သပ်နမ်းရှုံ့ကာ

အမြစ်တို့ ကို မြိန်ရေရှက်ရေ ဝါးလေ့ရှိစမြဲ။ ခုကျတော့ မြင်သာမြင် မကြ
င်သည့်အလား တညောင်ညောင်, တဝေါင်ဝေါင် အော်မြည်လျက်။

"ဟယ် ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရွှေဝါ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်"

ဘာကိုဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသော မိခင်ဒေါ်ဗွေတုတ်
အဖြေရရန်အလို့ ငှာ ဖိုးချွန် ဖွင့်ပြောတော့သည် ။

"ကျွန်တော်လုပ်တာနဲ့ များ ပတ်သက်နေသလားမသိဘူး အမေ"

"ဟဲ့ ... နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဖိုးချွန်"

"ကျွန်တော် အဘွားလေးဆီက ယူလာတဲ့ ထုံးဘူးထဲက ထုံးတွေ ရွှေ
ဝါရဲ့ လျှာတွေကို သုတ်ပေး လိုက်တယ် အမေ"

"အယ် ... တော်တော်မိုက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ လျှာကို ထုံးတွေပွတ်ရင် ဘ
ယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ..."

"မသိရင် နင့်လျှာနင်ပွတ်ကြည့်"

အစစအရာရာ စူးစမ်းလိုသူမို့ ဖိုးချွန်လည်း မိုက်မဲလှသည့်ဆိုဆို သူ
လျှာကိုထုတ်၍ ထုံးတစ်ကော် ကော်ကာ ပွတ်ထည့်လိုက်သည် ။

"အား ..."

"အေး ... အဲဒါ ထုံးပေါက်သွားတာ၊ ထုံးပေါက်ရင် ဘာမှ စားလို့ မရ
ဘူး"

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဖိုးချွန် ထုံးပေါက်သွားပြီမို့ ထိုနေ့ညနေက ထမင်းကော
င်းကောင်း မဝင်တော့သဖြင့် အစ်မကြီးထွေးရီကျိုပေးသော နွားနို့ဖြင့်
သာ အာဟာရဖြည့်တင်းလိုက်ရတော့သည် ။

"အဲဒါ နင်ဝဋ်လည်တာပဲ ဖိုးချွန်၊ ရွှေဝါဝဋ်လည်တာ"

ဒေါ်ဗွေးတုတ်၏ စကားကြောင့် ဝဋ်ဆိုသည် လည်တတ်ကြောင်း ဖိုးချွန် သဘောပေါက်လိုက် တော့သည် ။ ထွေးရီကမူ ဝဋ်လည်မယ်ဆိုသည် ကို မသိကျိုးကျွံပြုလျက်။

ဖိုးချွန်၏ ပတ်ဝန်းကျင်လောကဝယ် လေ့လာစူးစမ်းမှုက သည် ရွှေသည် မျှနှင့် အတောမသပ်။

ဖိုးချွန်၏ ဗီဇဝါသနာကိုသိထားသော ဆရာလေးကိုကြည်သာက အိမ်သို့လာလည်စဉ် မိသားစု အားလုံးရှေ့မှောက်၌ ချီးမွမ်းထောပနာပြုခဲ့၏။

"ဒါ ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့် ခွေးလေးရဲ့ ၊ မဝိတ်ပင်နဲ့ ၊ ဖိုးချွန်ဟာ ထူးထူးချွန်ချွန် ထက်ထက် မြက်မြက်နဲ့ ကြီးပွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။

ဒီကနေ့ ... လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံးမှာ လူ့အသုံးအဆောင်တွေ၊ စက်မှုကိရိယာတွေ၊ သွားလာ ရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ ယာဉ်တွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လို လူထဲကလူတွေထဲက သာမန်အတွေးအခေါ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေ့လာစူးစမ်းရာက တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ကြတာပဲ။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး နယူတန်ဆိုရင် အပင်ပေါ်က သစ်သီးတစ်လုံးကြွေကျတာကို လေ့လာစူးစမ်း ပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားရှိပုံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ကလီလီယိုဆိုရင် ပူအိုက် တဲ့ တစ်နေ့မှာ ရေထဲဆင်းစိမ်ရင်းက လူတွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေမှာ ဖော့ဂျက်ရှိတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဗောလောပေါ် နိယာမကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဂျိမ်းဝပ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်လည်း ရေနွေးအိုးပွက်ပွက်ဆူလို့ ရေနွေးအိုးအဖုံးလှုပ်တာကို သတိ ထားမိပြီး ရေနွေးငွေ့စွမ်းအင်သုံး မီးရထားကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ပြောရရင်တော့ အများကြီးပါပဲ ခွေးလေးရာ ... သည် တော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေထဲက ဖိုးချွန်လိုလူတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာရင် မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းတာပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေလုပ်မှာ စိုးတယ်"

မိခင်ဒေါ်ဗွေတုတ်စကားကြောင့် ငြိမ်ကုပ်နေသောဖိုးချွန် တစ်စခန်းထလာသည် ။

"ဟာ ... အမေကလည်း ၊ ကျွန်တော်က ဘာမဟုတ်ကဟုတ်ကတွေလုပ်လို့ လဲ အမေရ ..."

"ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်ကလေး ခွေးတွေဟာ မွေးစကတည်းကိုက ရေကူးတတ်သလား၊ မကူး တတ်ဘူးလားဆိုတာ သိရအောင်ဆိုပြီး ခြေဆေးကန်ထဲကို ခွေးပေါက်ကလေးတွေပစ်ချကာ သုံးကောင် တိတိ သေသွားပါရောလား"

"ဒါကတော့ အမေရာ ... ကျွန်တော်က လက်တွေ့သိချင်လို့ စမ်းသပ်တာပဲဥစ္စာ"

"နင်စမ်းသပ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ခွေးကလေးတွေ သက်သက်မဲ့သေရတော့ ဘယ်ကလောက် အကုသိုလ်ကြီးလိုက်သလဲ၊ ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဆရာလေးရေ၊ ဆရာလေးတပည့် ဖိုးချွန်ပဲပေါ့၊ ရွှေပန်းတောရွာက ဖိုးညွန့်တင် အသုဘဖဲဝိုင်းမှာ ဖဲခိုင်ကိုင်နေတဲ့ ဦးငြိမ်းသူအ

နောက်ကနေပြီး ဦးညွန့်တင် ကိုင်ထားတဲ့ ဖဲပွင့်တွေကို ပါးစပ်အငြိမ်မ
နေနိုင်ဘဲ အော်ဖတ်နေတော့ ဟိုက နားရင်းတီးဖို့ ထလိုက်တာ
အပြေးမြန်ပေလို့ "

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ဖိုးချွန်၏ လောကီအရှုပ်ဇာတ်ကြောင့် စကားဝိုင်းလေးတစ်ခုလုံး ရ
ယ်မောသံများ လျှံထွက်သွား တော့သည်။ ။

"ရော့ ... ဒီမှာ ၊ မင်း ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဖတ်ရအောင်လို့ ဆရာ
လေး မှုခင်းဂျာနယ်တွေ ယူလာခဲ့ တယ်"

"ပေး ... ပေး ... ဆရာလေး၊ ဖတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ"

ဆရာလေးကိုကြည်သာပေးသည့် ဂျာနယ်များကို ဖိုးချွန်လည်း ဝမ်း
ပန်းတသာလက်ခံယူကာ ရုပ်ပုံတွေကြည့်ရင်း မှုခင်းအကြောင်းအရာ
တွေကို ဖတ်နေလေသည်။ ။

"ဆရာလေး ... ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါဦး၊ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်က
လေးလည်း မြည်းပါဦး"

အိမ်ရှင်ဒေါ်ဗွေတုတ်က ဖိုးချွန်၏ ဆရာလေးကိုကြည်သာအား ခင်မ
င်လေးစားစွာဖြင့် ပျူပျူ ငှာငှာ ဧည့်ဝတ်ပြုနေလေသည်။ ။ ဆရာလေး
အား သည် မိသားစုမှ သာမဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ခင်မင် လေး
စားကြသည်။ ။ ရွာရှိအိမ်တိုင်းသည် ဆရာလေးအတွက်တော့ တံခါးမရှိ၊
ဓားမရှိ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မှုခင်းဂျာနယ်ဖတ်နေသော ဖိုးချွန်ထံမှ စကားသံ ပေါ်
ထွက်လာသည်။ ။

"ဆရာလေး ... ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ"

"မေးပါကွာ ... မေးပါ၊ အဲသည် လိုမေးတာ ဆရာလေး သဘောကျတယ်၊ လောကမှာ 'မစင်ရင် ဆေး၊ မသိရင် မေး'တဲ့ ကွ၊ ဆေးမှ ပြောင်သလို မေးမှ လည်း မသိတာ သိလာရမပေါ့၊ ကိုင်း ...ဘာသိချင် လို့ လဲ၊ မေးစမ်း ..."

အားလုံးပင် ဖိုးချွန်မေးလာမည့်အမေးအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။ ။

"ဒီသတင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို မရှင်းဘူးဆရာ"

"ဘာများ လဲ ... ဖိုးချွန်ရ၊ ပြောစမ်းပါဦး ..."

"ပစ္စည်းဥစ္စာလုယူပြီး အဓမ္မကျင့်တဲ့ ၊ အဲဒီမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာလုယူဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်သိတယ် ဆရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ၊ အဲ ... ကျွန်တော်နားမလည်တာက 'အဓမ္မကျင့်'ဆိုတာပဲ ဆရာရဲ့ ၊ အဲဒါ အဓမ္မကျင့်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဆရာ"

"အယ် ..."

မမျှော်လင့်သောအမေးစကားကြောင့် ဆရာလေးကိုကြည့်သာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားခဲ့သည်။ ။ ဝိုင်းထဲရှိ မုဆိုးမဒေါ်ဗွေးတုတ်၊ သမီးအပျိုကြီးမထွေးရီ အပါအဝင် မိန်းမသားတွေကိုလည်း ရှက်ရွံ့အား နာသွားရသည် မှာ မျက်နှာပင်မထားတတ်တော့။

"ပြောပြပါ ဆရာလေးရဲ့ ၊ အဓမ္မကျင့်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ..."

"ဟို ဟို ဟိုဟာကွာ ... ဟိုဒင်း ... ဟိုဒင်း ..."

တစ်ခါမျှ စကားမထစ်ဘူးသော ဆရာလေးပင် ရုတ်တရက် အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်လာရသည်။ ။ သည် စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အရွယ်နှင့်အသိမျှတမှ ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု ထင် သည်။ သို့ရာတွင်

င် အမေးရှိလာက မဖြေချင်လည်း မဖြစ်ပြန်။ သည် တော့ စိတ်ထဲရောက်လာသည့် စကား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို လောလောလတ်လတ် ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်းအတွက် ပြောချလိုက်ရတော့ သည် ။

"ဟိုကွာ ... တစ်ခုခုနဲ့ ရိုက်တာ၊ ထိုးတာ ဆိုလိုတာကွ"

ဟူး ... စိတ်ထဲတွေ့ရာကို ပြောချလိုက်သည် မှာ အဆင်ပြေသွားပြီ ဟု မှတ်ယူခဲ့လေသော ဆရာ လေးကိုကြည့်သာအဖို့ စကားသွက်လှစွာ၊ ဉာဏ်ထက်လှစွာသော ဖိုးချွန်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းပြေးဆင်းသွားမိပါလေတော့၏။

"ဟာ ... သဘောပေါက်ပြီ ဆရာ၊ အဲသည် စကားလုံးကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။

ဒါဆိုရင် ... မမကြီးထွေးရီက ခဏခဏဆိုသလို ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ အိမ်မြှောင်တွေကို အဓမ္မ ကျင့်တယ် ဆရာ"တဲ့ ။

ကိုင်း ... ဘယ်ကလောက် မျက်နှာပူစရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။
